

— Ти търпеливо понасяш дъжда и вѣтъра. Но какво ще правишъ, когато настане буря? Какво ще стане съ тебе, бѣдничко самотно цвѣтче? Кой ще те защити?

— Азъ сама ще се помжча да намѣря сили, за да се крѣпя о земята! — отвърна Маргаритката: — Топлото слънчице ще ме укрѣпи! — И разтвори тя всичкитѣ си листенца и ги обърна къмъ слънцето.

Но дойде градинарътъ и нареди по полянката саксии, въ които цвѣтѣха прѣкрасни цвѣтя. Не далечъ отъ Маргаритката той посѣ хубавъ Лотусъ. На Лотуса се видѣ странно да живѣе подъ открито небе, защото прѣзъ зимата бѣше живѣлъ въ топлинникъ. Неприятно му бѣше да го полѣхва вѣтрецъ, да го вали дъждецъ, и не обичаше твърдѣ слънцето. И той възправи гордо глава и не погледна малкитѣ цвѣтчета. Всички тѣ се радваха и се възхищаваха отъ красотата му. — “Какъвъ красавецъ!” — си думаха тѣ. За тѣхъ той изглеждаше като царъ.

— Не ще понесе бурята! — Каза храстѣтъ и заклати вѣйки. Но думитѣ му останаха безъ отговоръ.

Така мина много врѣме.

Настана задушенъ юлски день. По ясното небе се показаха голѣми тъмни облаци. Чу се далеченъ гръмъ. Зашумѣ вѣтъръ. Върху стѣблата въ градината се изсипа прахулякъ.

Присви вѣнче Маргаритката. Тя тѣй много обичаше Лотуса и се боеше за него.

— Дръжъ се! — му каза тя съ молящъ гласъ; — Видишъ ли, приближава буря!

— Погрижи се за себе си! — Ти, жалка травке, си много по-слаба отъ мене! — ѝ отвърна гордо той: — нима не видишъ? — Цѣлъ съмъ заобиколенъ съ колчета и завързанъ съ връвчици? —

— Тѣ не ще ти помогнатъ! — отново съ молящъ гласъ почна Маргаритката.

Но гордиятъ Лотусъ нищо не ѝ отвърна, а изви листа прѣзрително.

Бурята се засили. Изъ тъмнитѣ облаци западаха